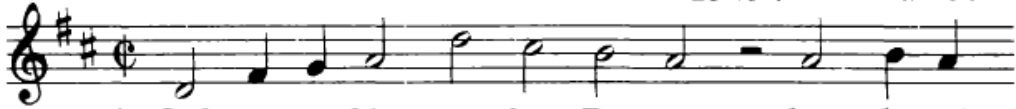

Písňe pro Květnou neděli 5.4.2020

Ž 138

SRDCEM CELÝM TEBE, PANE

1543 / Ženeva 1551

1. Srd-cem ce-lým te - be, Pa - ne, bu - du ctí-
pře - de vše-mi chci zpí - va - ti, tě zvy-šo-

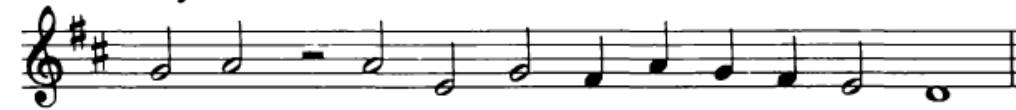
ti slavně s vděčno - stí, V chrámě svatém
va - ti so - chot - no - stí.

tvé jas - no - sti tě s ra - do - stí bu - du

vzý - va - ti a tvé - ho mi - lo - sr-

den - ství, též i množství pravdy hlá - sa - ti.

2. Neb jsi jména svého všudy, / též i pravdy / slávu dokázal. / Když jsem já k tobě měl zření, / občerstvení / mé's duši přidal. / Budou tebe také mnohé / ctíti slavné / v světě národy; / až tvoji pravdu poznají, / pak vyznají / též svoje bludy.

3. Budou tebe důstojného / i dobrého / oslavovati, / o tvých skutků moudré správě / ke cti, slávě / tobě zpívati, / a že ač jsi vyvýšený, / i přeslavný / trůn v nebi maje, / patříš však i na nízkého, / i pyšného / výborně znaje.

4. Ty mne, Pane, při životu, / v každou psotu / ráčíš chovati, / z mých nepřátel všech vzteklostí / svou mocností / vytrhovati; / a když tvou milost věčnou znám, / jisté skládám / v tobě doufání, / dílo své že vždy povedeš / i přivedeš / šťastně k skonání.

J. Strejc / 1970

Melchior Teschner 1614

1. Jak ví - ta - ti mám te - be, můj Krá - li
je - muž - to zem i ne - be vstříc ple - sá
z vý - so - sti, Ó Je - zu, svět - lo v du - ši
s vroucno - stí?
mi roz - svět' jas - né sám, ať, jak tě
ctí - ti slu - ší, vždy správ - ně vím a znám!

2. Tvůj Sión stře ti palmy / a květy na počest; / i já chci pěti
žalmy / a ducha k tobě vznést. / Ó dejž, ať zelená se / a chvály
upřímné / z všech sil svých v každém čase / ti zvučí srdce mé!

3. Zdas něco opominul / pro radost mou a čest? / Když
v bídě své jsem hynul, / pobloudiv z pravdy cest, / když zbaven
cti a slávy / jsem ve vyhnanství mřel, / tys přišed, přítel pravý, /
zas ráj mi otevřel.

4. Spjat lkal jsem v smrti strachu: / tys rozbil hrobu mříž; /
byl snižen jsem až k prachu: / ty v svou mě zdvihnuv výš, / čest,
pokoj, věčné jmění / mi vrátils v hojnosti, / a ještě konce ne -
ní / tvé božské milosti.

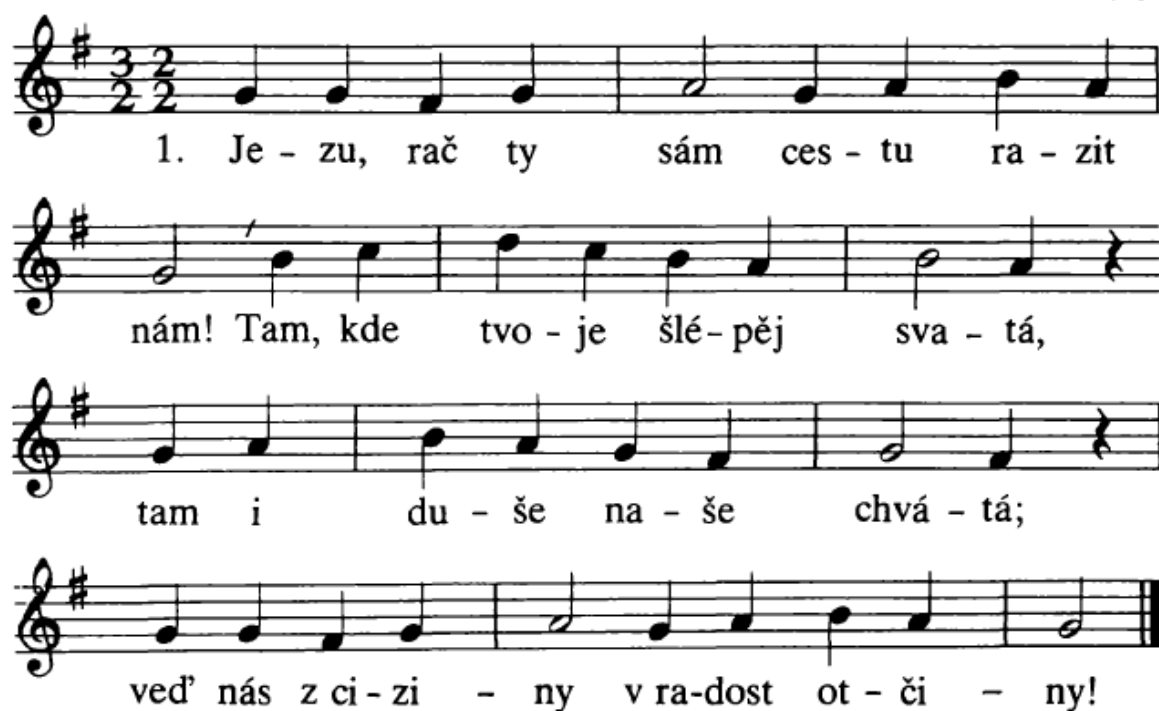
5. Nic z rajského tě místa / nevedlo v stánek náš / než
milost vroucí, čistá, / již k všemu světu pláš, / chtě ze všech
muk a strastí / a z nevymluvných bíd / i pekla ze propasti / svůj
vykoupiti lid.

6. Nu slyš to, truchlé stádce, / a v srdce si to vpiš, / že ke
konci se vkrátce / tvá úzkost schýlí již: / aj, ve dveřích již stojí /
tvůj pastýř laskavý, / on všechny rány zhojí / a křivdy napraví.

7. On v oblaku se blíží, / by vzpurné odsoudil, / a na své
s láskou shlíží, / dá v nebi jim svůj díl. / Ó přijdiž, přežádoucí, /
a v svou nás pojmi říš, / kde, slunce nehasnoucí, / se věčnou
slávou skvíš!

P. Gerhardt 1653 / L. B. Kašpar 1877 / 1970

Adam Drese 1698

1. Je - zu, rač ty sám ces - tu ra - zit
nám! Tam, kde tvo - je šlé - pěj sva - tá,
tam i du - še na - še chvá - tá;
ved' nás z ci - zi - ny v ra - dost ot - či - ny!

2. Bude-li nám zle, / uč nás vesele / bez reptání, bez bolesti / všechno břímě těžké nésti, / vždyť tou strastí zde / k tobě cesta jde!

3. Jestli vlastní žal / srdce rozbodal, / jestli cizí bol nás tlačí, / potěš ty nás v každém pláči. / Povznes mysl nám / k nebes výšinám!

4. Jezu, v dobách všech / řiď ty sám náš běh! / Když i cesta drsná bude, / ty jen chraň a braň nás všude / a pak poutníkům / otevři svůj dům! *N. L. Zinzendorf 1725 / J. Pelíšek 1890*

89. Summa utrpení Kristových.

Ježíš Kristus Bůh člověk, moudrost Otce svého,
ráčil mnoho trpěti, v světě pro hříšného.

2. Tu neděli na květy, Pán Jezukrist plakal,
blížil se čas oběti, smrti na se čekal.

3. Vyšli k němu za město čest mu učinili;
nežli minul den šestý, jinak se změnili.

4. Odešed Jidáš zrádce, Pána Krista prodal,
za třiceti stříbrných, židům zlým ho vydal.

5. Ve čtvrtek po večeři, byl s svými v zahradě,
Bohu Otci se modlil, o kalich se radě.

6. Po třikrát za to prosil, by ho mohl minouti,
až se krvavě potil, nemohlo to býti.

7. Přišli na něj se zbrojí, jakožto na zlého,
Jidáš svým políbením, zradil lestně jeho.

8. A když Pána jímali, počal Petr mstítí,
Malchovi ucho uřal, Pán nedal víc bítí.

9. K biskupu jej přivedli, po své vůli měli,
celou noc s ním nespali, bili jakž jsou chtěli.

10. Tvář jeho zeplvali, oči zavázali, a poličky
dávajíc, hádati kázali.

11. Strachem Petr velikým, když se v síni zhříval,
dřív než kohout zazpíval, po třetí zapíral.

12. Na den první hodinu, veden před Piláta,
křivě naň žalovali, starší i knížata.

13. Pilát nechtěl souditi, vida jej bez viny,
zkřikli: buď ta krev na nás, i na naše syny.

14. Mrskajíc přivázali, k sloupu tak nahého,
na něm nezůstavili, ni místa celého.

15. Trním korunování, ráčil podstoupiti, tak velmi utrýzněný, musil na smrt jíti.

16. Času třetí hodiny, veden s křížem z města, u veliké potupě; ó přesmutná cesta!

17. Městské ženy plakaly, že trpěl bez viny; řekl jim: Neplačte na mne, ale na své syny.

18. Byl tak velmi ztrápený, nemohl s křížem jíti, Šimon sedlák přinucen, k pomoci mu býti.

19. Na kříži jej rozpjavše, hořký nápoj dali, losem roucho dělívše, o sukni metali.

20. Janovi poručena, matka Páně milá, kdyžto se jeho duše, s tělem již dělila.

21. O deváté hodině, volal Kristus: Eli! Řkou: Eliáše volá; rouhají se smáli.

22. Ještě hlasem velikým, zvolal v svých úzkostech: Pročs mne, Bože, opustil, v těchto mých bolestech.

23. Za nepřátely prosil, by jim Bůh odpustil, a své hlavy nakloniv, duši svou vypustil.

24. Když náš milý Spasitel, na kříži umíral, cítilo vše stvoření, že hněv Boží stíral.

25. Opona se roztrhla, slunce se zatmělo, ze dne noc učiněna, vše se zarmoutilo.

26. V tom když se země třásla, rozmohly se hrůzy, Centurio vyznával, že jest on Syn Boží.

27. Po něm jiní někteří, také jej poznali, neb se pukaly skály, mnozí z mrtvých vstali.

28. Hned tu jeden z žoldněřů, bok otevřel jemu, krev s vodou vyplynula k spasení našemu.

29. Sňat jest s kříže k večeru, dán jsa od Piláta, když byl již za nás umřel, Vykupitel světa.

30. Jozef z Arimatie, toho se dožádal, aby to svaté tělo, Pilát jemu vydal.

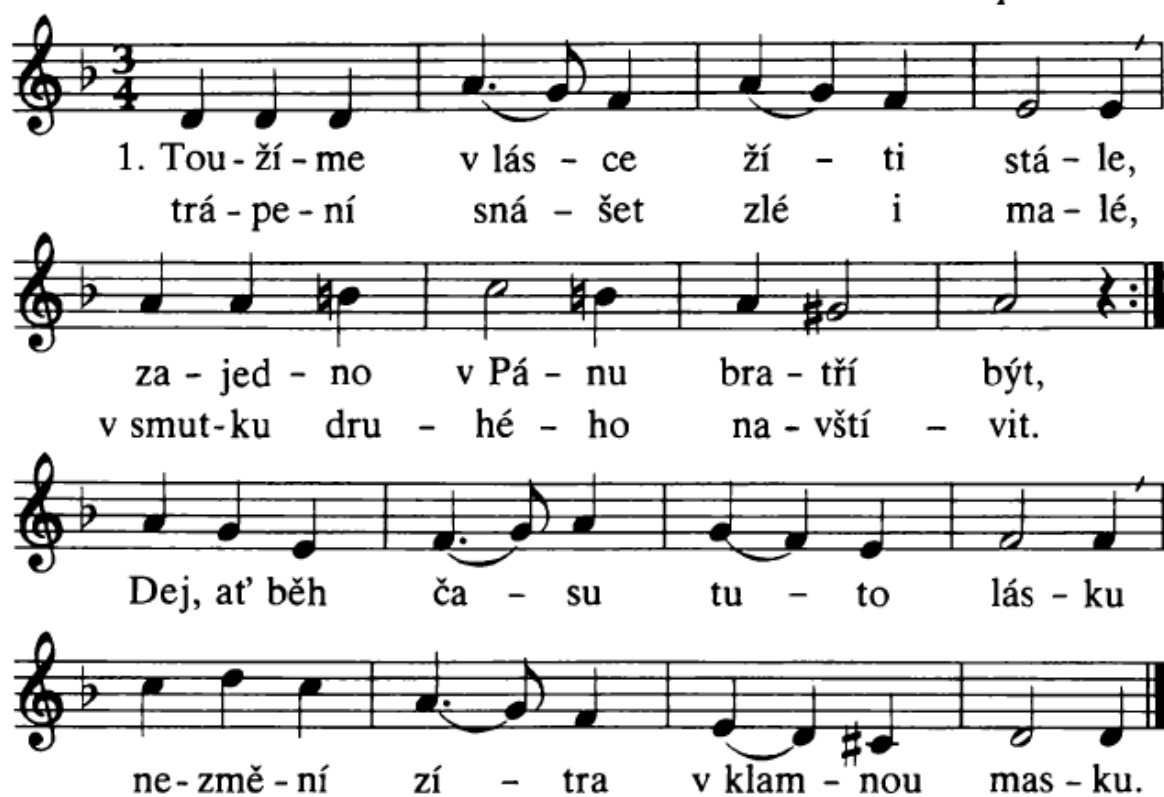
31. Tak v večerní hodinu, tělo v hrob vloženo, na spěch od milých přátel, mirrou obloženo.

32. Vizmež nyní, křestané, co Kristus učinil, on všecko pro nás trpěl, sám nic neprovinil.

33. Blaze těm, kteříž s ním mrou, majíf z mrtvých vstáti, když se tento svět skoná, věčně kralovati.

34. Když nám přijde zemřítí, s tělem se dělití, ó dejž Bože, v tvé ruce, duši poručití.

35. Kriste, pro tvé trýznění, umučení tvého, přivediž nás po smrti, do království svého.

Melchior Vulpus 1609

1. Tou - ží - me v lás - ce ží - ti stá - le,
trá - pe - ní sná - šet zlé i ma - lé,
za - jed - no v Pá - nu bra - tří být,
v smut - ku dru - hé - ho na - vští - vit.
Dej, ať běh ča - su tu - to lás - ku
ne - změ - ní zí - tra v klam - nou mas - ku.

2. Svorností chceme svítit k míru, / bez ní se světem nedá jít, / Duch Boží ať nám vrátí víru / a touhu Pána nezradit. / Naplň nás silou, Pane Kriste, / daruj nám moudrost, srdce čisté.

3. Díky, že nás zde stále chráníš, / díky za přítomnost mocnou, / za to, že lásce, službě straniš / a v Slovu dáváš pomoc svou. / Radostně smíme chválit Pána, / beznaděj už je překonána.

Ch. Cuvier / K. Trusina